ДОСЛІДЖЕННЯ

https://doi.org/10.15407/ukrmova2026.03.003
УДК 81'42

В.І. КУЗЬМЕНКО, доктор філологічних наук, професор,
професор кафедри східноєвропейських мов
Національна академія Служби безпеки України
вул. Михайла Максимовича, 22, м. Київ, 03195
E-mail: kuzmenko-vi@ukr.net
https://orcid.org/0000-0002-2402-1493

ЛІНГВІСТИЧНІ МЕХАНІЗМИ ВНУТРІШНЬОЇ КОМУНІКАЦІЇ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ В УМОВАХ ГІБРИДНИХ ЗАГРОЗ

У статті з'ясовано, як мовні засоби забезпечують узгодження дій, пояснення рішень і підтримання інституційної єдности в умовах гібридних загроз. На матеріалі текстів відкритої внутрішньоінституційної комунікації сектору безпеки і оборони України проаналізовано засоби адресації, вираження директивности, категоризації, пояснення та консолідації. Виокремлено й схарактеризовано ключові механізми їх реалізації (регулятивно-директивний, номінативно-категоризаційний, пояснювально-аргументативний та ідентифікаційно-консолідаційний). Продемонстровано, як вибір цих механізмів корелює з комунікативною ситуацією та прагматичною метою повідомлення.

***Ключові слова**: внутрішні комунікації, сектор безпеки і оборони, лексичні маркери, наратив, мовна практика, інституційний дискурс, інформаційна (гібридна) війна, гібридні загрози.*

Сучасне безпекове середовище змінює інституційну комунікацію. В умовах повномасштабної війни та гібридних загроз внутрішня комунікація сектору безпеки і оборони не лише забезпечує передавання професійно значущої інформації, а й бере участь у регулюванні поведінки, категоризації ризиків та формуванні спільних орієнтирів інтерпретації професійних ситуацій. Відповідно, значущими стають мовні засоби, за допомогою яких адресатові називають і пояснюють явища, визначають ступінь їх небезпеки, мотивують рекомендації та окреслюють нормативні способи дії.

Цитування: Кузьменко В.І. (2026). Лінгвістичні механізми внутрішньої комунікації сектору безпеки і оборони в умовах гібридних загроз. *Українська мова, 3* (99), 3—11. https://doi.org/10.15407/ukrmova2026.03.003

© Видавець ВД «Академперіодика» НАН України, 2026. Статтю опубліковано на умовах відкритого доступу за ліцензією CC BY-NC-ND license (https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Сучасні дослідження організаційної комунікації демонструють зміну акцентів у її трактуванні винятково як передавання інформації певними каналами. Дискурсивний підхід зосереджує увагу на тому, як, якими засобами мова опосередковує організаційну реальність, репрезентує її учасників і відносини та створює орієнтири для їхніх дій (Izak et al., 2024). У сучасних соціопрагматичних дослідженнях інституційний і професійний дискурс витлумачують зважаючи на характер взаємодії між учасниками, реалізацію директивних мовленнєвих актів та вплив комунікативного контексту на конструювання значення (Marra, Dawson, 2021).

В українському мовознавстві комунікативну взаємодію досліджують у межах комунікативної лінгвістики, прагматики, стилістики й дискурсології; окремо вивчають категорії адресата та адресованости як параметри дискурсивної організації тексту (Кузнєцова, 2021); з'ясовують прикладні можливості лінгвістичного аналізу в контексті гібридних загроз та інформаційного протиборства (Компанцева, 2020). Студії з українського військового дискурсу засвідчують продуктивність дискурсивного підходу до аналізу мовної поведінки військової спільноти та формування групової ідентичности (Храбан, 2022; Сюта, 2025). Погоджуємося з тим, що «військове середовище — це особливий зріз українського соціуму і достатньо "закритий", герметичний комунікативний простір. З одного боку, тут перетинаються, співіснують, активно співдіють різні мовні, регіональні, вікові, гендерні, освітньо-інтелектуальні ідентичності. З іншого боку, вибудовування пріоритетів мовної поведінки, формування українськомовної стійкости тут відбуваються по-іншому (більш інституційно, у жорсткіших умовах), ніж у цивільному житті. Тому справді, не символічно, а дуже прагматично мова стає чинником створення та закріплення внутрішньої єдности, ...стратегічним ресурсом державности» (Сюта, 2025, с. 70).

Проте внутрішня комунікація сектору безпеки і оборони зрідка стає об'єктом саме лінгвопрагматичного аналізу. Поза належною увагою мовознавців поки що залишається питання про те, які саме лінгвальні засоби найдієвіші з погляду реалізації її регулятивної, пояснювальної, превентивної та консолідаційної функцій, як і наскільки вибір цих засобів залежить від комунікативної ситуації, статусу адресанта й адресата. У статті внутрішню комунікацію витлумачуємо як різновид інституційного дискурсу та сукупність мовних практик, що не лише транслюють інформацію, а й регулюють діяльність, пояснюють інституційні рішення, категоризують професійно значущі ситуації та актуалізують належність адресата до професійної спільноти.

Оскільки деяка частка сучасної внутрішньої комунікації представлена на офіційних цифрових платформах і ресурсах у публічному доступі, ми послуговуємося робочим поняттям «відкрита внутрішньоінституційна комунікація» — публічно доступна комунікація інституційного адресанта, первинним адресатом якої є представники відповідної професійної спільноти. Визначальними критеріями відбору таких текстів є їхня адресатна спрямованість і комунікативна функція, а не місце оприлюднення.

Мета пропонованої статті — виявити характерні лінгвістичні механізми внутрішньої комунікації сектору безпеки і оборони України та з'ясувати особливості їх реалізації в різних комунікативних ситуаціях в умовах гібридних загроз. Аналіз охоплює засоби адресації, деонтичної модальности й директивности, номінації та оцінювання, займенникову організацію висловлення, аргументативно-пояснювальні конструкції та засоби вербалізації ризику.

Матеріалом дослідження слугували українськомовні тексти відкритої внутрішньоінституційної комунікації, оприлюднені у 2022—2026 роках на офіційних ресурсах інституцій сектору безпеки і оборони України. Зокрема, проаналізовано 30 текстів, первинним або експліцитно визначеним адресатом яких є військовослужбовці, командири, особовий склад чи окремі професійні групи, а їхня комунікативна настанова пов'язана з регулюванням службової поведінки, роз'ясненням інституційних рішень, професійною адаптацією, консолідацією або запобіганням безпековим ризикам. Тексти зовнішньої публічної комунікації до аналізу не залучено.

Під час опрацювання текстів застосовано дискурсивний і лінгвопрагматичний підходи в поєднанні з контекстуально-семантичним аналізом. Вони дали змогу простежити залежність мовного вибору від комунікативної ситуації та інституційних ролей, способи реалізації інтенцій адресанта й регулювання поведінки адресата, особливості номінації, оцінювання та категоризації професійно значущих явищ.

Одна з найпомітніших характеристик досліджуваних текстів — це експліцитна адресованість: статус конкретизованого адресата (військовослужбовця, командира, користувача внутрішнього цифрового сервісу або представника певної професійної групи) впливає на добір мовних засобів. У службово-регулятивних та інструктивно-роз'яснювальних текстах поширені дієслова 2-ї особи множини й імперативні конструкції на зразок *оберіть, заповніть, додайте, перевірте, зверніться, збережіть*. Зокрема, у роз'ясненнях щодо електронних рапортів у застосунку «Армія+» адміністративна процедура відтворена як послідовність дій адресата. Імператив тут виконує не так функцію владного волевиявлення, як структурує дію та зменшує комунікативну невизначеність.

Директивність у досліджуваних текстах має градуйований характер. Крім прямих імперативів, спостережено засоби деонтичної модальности (Скорофатова, 2024), які в аналізованих текстах представлені значеннями потреби, рекомендації та можливости: *потрібно, необхідно, слід, варто, можна, ви можете*. Умовні конструкції співвідносять рекомендовану дію з конкретною ситуацією. Виразна категоричність властива повідомленням про безпосередні безпекові ризики: *не публікуйте, не повідомляйте, уникайте, перевіряйте; не обговорюйте, не розповідайте, не називайте, не відкривайте*. Заперечні імперативи вербалізують межу між припустимою і ризикованою поведінкою, а ступінь категоричности пов'язаний передусім із прогнозованістю наслідків дії. Причому заборону часто супроводжує по-

яснення ризику або можливого використання інформації противником, тобто директивність взаємодіє з аргументацією.

Іншу модальну організацію мають роз'яснення складних службових ситуацій. У повідомленні щодо повернення військовослужбовців після самовільного залишення частини переважають конструкції можливости та необхідности (*може скористатися, можна обрати, потрібно подати, можна отримати підтримку*), тоді як категоричне спонукання з'являється лише в окремих позиціях (*не відкладайте подання рапорту*). Такий розподіл мовних засобів зміщує комунікативний акцент з оцінювання попередньої поведінки адресата на способи нормативного врегулювання актуальної ситуації.

Отже, вибір засобів спонукання залежить від комунікативного завдання: у превентивних повідомленнях домінують категоричні заборони, у процедурних — інструктивний імператив, у роз'ясненнях складних службових ситуацій — конструкції можливости, потреби та умовности. Спільною для цих різновидів є орієнтація на практичну дію адресата, проте ступінь категоричности та спосіб її мовного вираження варіюють відповідно до характеру ситуації і потенційних наслідків.

Показовою є також займенникова організація внутрішньої комунікації. У службово-процедурних текстах превалює адресатне *ви*, яке персоналізує інструкцію та втримує реципієнта в позиції суб'єкта дії, тоді як інституційний адресант часто є граматично неексплікованим. У текстах ціннісно-консолідаційного характеру оцінність реалізується інакше: лексичними маркерами професійно значущих цінностей слугують одиниці на зразок *відповідальність, професіоналізм, служба, захист, підтримка, стійкість*, які співвідносять конкретну професійну дію із ширшим ціннісним контекстом діяльности інституції.

Водночас не кожне *ми* виконує консолідаційну функцію. У конструкціях *ми підготували, ми пояснюємо, ми зібрали відповіді* воно позначає інституційного адресанта і вказує передусім на джерело повідомлення. Натомість інклюзивне *ми* охоплює адресанта й адресата та в поєднанні з присвійним *наш* і лексемами спільної діяльности, відповідальности, служби чи захисту актуалізує професійну належність (Жуйкова, 2021). Отже, однакова граматична форма залежно від контексту реалізує різні прагматичні відношення.

Варіювання *ви* та *ми* корелює з комунікативною функцією повідомлення: адресатне *ви* виокремлює реципієнта як виконавця конкретної дії, тоді як інклюзивне *ми* зменшує дистанцію між учасниками комунікації та актуалізує їхню належність до професійної спільноти. Це розмежування засвідчує, що займенникова організація внутрішньоінституційного тексту бере участь не лише в позначенні комунікативних ролей, а й у регулюванні дистанції між адресантом та адресатом.

На окрему увагу заслуговують номінативні та оцінні засоби категоризації професійно значущих явищ. В умовах гібридних загроз їхня роль особливо виразна у превентивних повідомленнях, де адресатові потрібно не лише запропонувати спосіб дії, а й забезпечити розпізнавання потенційно

небезпечної ситуації. Лексична номінація в таких текстах співвідносить явище з певною категорією ризику й формує вихідні параметри його інтерпретації.

Загалом виявлено кілька основних способів номінації загроз. Перший пов'язаний зі спеціальною або термінною лексикою, напр.: *фішинг, кібератака, шкідливе програмне забезпечення, витік даних, компрометація облікового запису, чутлива інформація, персональні та бойові дані.* Такі одиниці забезпечують категорійну визначеність, однак для практичного розпізнавання загрози часто потребують пояснення її ознак, типових виявів або можливих наслідків.

Другий спосіб пов'язаний із дієслівною репрезентацією дій противника: *ворожа розвідка збирає інформацію, противник використовує, зловмисники надсилають, полюють за даними, удосконалюють методи атак, вигадують схеми.* На відміну від абстрактних номінацій *ризик, загроза, небезпека*, такі конструкції представляють небезпеку як результат цілеспрямованої діяльности. Активні дієслова актуалізують агентність джерела загрози й конкретизують характер його дій.

Оцінність реалізується і через характеристику суб'єкта (*ворожа розвідка*), і через категоризацію інформаційного об'єкта або ситуації (*чутлива інформація, підозріле повідомлення, небезпечне посилання*). Особливе значення має семантичне розгортання таких номінацій. Чутливу інформацію, наприклад, конкретизують відомості про місце перебування, підрозділ, службову діяльність, переміщення, техніку, персональні та інші дані, потенційно значущі для противника. Так абстрактна номінація набуває ознак практичної категорії розпізнавання: адресат отримує не лише назву ризику, а й орієнтири для визначення того, що саме до цього ризику належить.

Засобами вербалізації ризику можуть слугувати лексеми *загроза, небезпека, ризик, витік, атака, компрометація*, однак у деяких повідомленнях його оцінку формує причиново-наслідковий зв'язок. Певна дія військовослужбовця, наприклад, може дати противникові змогу встановити місце перебування, отримати інформацію про підрозділ або використати персональні дані. У таких конструкціях семантику небезпеки декодуємо через прогнозований наслідок дії, а причиново-наслідковий зв'язок водночас мотивує рекомендацію чи заборону.

Характерними для превентивних повідомлень є конструкції з мовними маркерами *тому що, оскільки, адже, через це, може призвести, дозволяє, дає змогу*, за допомогою яких директива отримує пояснювальне обґрунтування. Адресатові не лише визначають бажану або небажану дію, а й подають ознаки ситуації, за яких відповідна норма стає актуальною. Так поєднуються регулятивна й інтерпретаційна функції внутрішньої комунікації: мовна категоризація забезпечує розпізнавання професійно значущої ситуації, а пояснення пов'язує її з відповідним способом реагування.

Цей принцип не обмежений тематикою кібербезпеки. У текстах про службові процедури, права військовослужбовців або дії в нестандартних ситуаціях також визначають релевантні обставини та можливі чи необхідні

дії, однак категоризація має переважно нормативний характер: *можливо / неможливо, потрібно / не потрібно, має право / не має права, відповідає / не відповідає умовам*. Отже, оцінність у внутрішньоінституційній комунікації не обов'язково пов'язана з емоційно забарвленою лексикою: вона може бути реалізована через співвіднесення ситуації або дії з безпековою чи інституційною нормою.

У текстах ціннісно-консолідаційного характеру оцінність оприявнена інакше. Лексеми *відповідальність, професіоналізм, служба, захист, підтримка, стійкість* співвідносять конкретну професійну дію із ширшим ціннісним контекстом діяльности інституції. Водночас сама наявність такої лексики не є достатньою підставою для визначення консолідаційної функції: для її встановлення потрібно враховувати контекст та адресантно-адресатну організацію повідомлення.

Взаємодія номінації, оцінювання, конкретизації та пояснення створює в досліджуваних текстах спільні мовні орієнтири для категоризації професійно значущих ситуацій. Ідеться не про уніфікацію індивідуального сприйняття, а про формування спільного семантичного підґрунтя: повторюваних способів називання загроз, визначення ризику, пояснення причин і наслідків та розмежування нормативної і ризикованої поведінки. Ці повторювані способи номінації та оцінювання можуть водночас слугувати мовними засобами підтримання інституційно важливих наративів, не утворюючи в досліджуваних текстах окремого наративного механізму. В умовах інформаційної невизначености така мовна визначеність зменшує можливості неоднозначного тлумачення професійно значущих повідомлень.

У досліджуваному матеріалі регулятивний компонент систематично взаємодіє з пояснювальним: адресатові не лише визначають бажану або небажану дію, а й подають ознаки ситуації, за яких відповідна норма стає актуальною.

Пояснювально-аргументативна організація особливо виразна в повідомленнях про службові процедури, права військовослужбовців, використання цифрових сервісів та організаційні зміни. Показовими є матеріали у формі запитань і відповідей: *Чи можна...?; Що робити, якщо...?; Хто може...?; Які документи потрібні...?* Такі запитання моделюють позицію адресата й організовують виклад відповідно до його прогнозованої інформаційної потреби. Питально-відповідна форма створює ефект діалогічности, однією з визначальних ознак якої є орієнтація на адресата (Безугла, 2009). У досліджуваних текстах ця діалогічність має інституційно змодельований характер: адресант прогнозує можливе запитання реципієнта і враховує його, формулюючи повідомлення.

Прагматична адаптація актуальна і для мовної репрезентації процедур. У роз'яснювальних текстах особові дієслівні форми й прямі імперативи — *подайте, оберіть, додайте, перевірте; ви можете подати; вам потрібно звернутися* — представляють інституційну процедуру як послідовність конкретних дій адресата. Відбувається комунікативне перекодування нор-

мативної, спеціальної або технічної інформації у форму, орієнтовану на практичне застосування.

Важливі засоби такого перекодування — умовні та причиново-наслідкові конструкції. Форми *якщо..., у разі..., коли...* окреслюють умови застосування норми, а конструкції із семантикою причини й наслідку мотивують рекомендацію, заборону або процедуру. Аргументативність тут реалізується переважно не як розгорнуте доведення, а як локальне пояснення підстав і можливих наслідків конкретної дії.

Способи мовної організації повідомлення також регулюють інституційну дистанцію. У нормативно орієнтованих фрагментах її маркерами є безособові конструкції, спеціальна термінологія, номінації посад, документів і процедур. Для роз'яснювальних текстів натомість показовою є пряма адресація, дієслівність викладу, питально-відповідна організація та пояснення спеціальних понять. Інший спосіб взаємодії з адресатом простежуємо в ціннісно-консолідаційних повідомленнях, де особливого значення набувають інклюзивне *ми* та лексика групової належности. Отже, мовне вираження інституційної дистанції варіює залежно від комунікативної функції повідомлення.

Проведений аналіз засвідчив, що вибір мовних засобів у внутрішній комунікації сектору безпеки і оборони пов'язаний із комунікативною ситуацією, характером адресації та прагматичним завданням повідомлення. У досліджуваних текстах виокремлено чотири основні механізми: регулятивно-директивний, номінативно-категоризаційний, пояснювально-аргументативний та ідентифікаційно-консолідаційний. Їх розмежування має функціональний характер, оскільки в конкретному повідомленні взаємодіють різні мовні засоби. Так, директивність можуть супроводжувати пояснення підстав певної дії, номінація поєднується з оцінюванням, а вибір форм адресації враховує особливості інституційної взаємодії.

Директивність внутрішньоінституційного дискурсу має градуйований характер і не обмежена тільки прямим імперативом. Ступінь категоричности спонукання співвідноситься з комунікативною ситуацією та можливими наслідками дії адресата. Варіювання займенникових форм *ви* та *ми* змінює прагматичну перспективу повідомлення: *ви* персоналізує адресата як суб'єкта конкретної дії, тоді як інклюзивне *ми* актуалізує належність до професійної спільноти. Водночас інклюзивного значення ця форма набуває лише у взаємодії з відповідним контекстом і лексикою групової належности.

Номінативно-категоризаційний механізм виявляється у способах мовного представлення професійно значущих ризиків і загроз. У досліджуваних текстах називання ризику або загрози здебільшого супроводжує конкретизація їхніх ознак, можливих наслідків і способів реагування. Такий спосіб номінації не тільки позначає професійно значуще явище, а й окреслює його семантичні межі та співвідносить із певною ситуацією. Повторювані способи називання та конкретизації таких явищ формують спільні мовні орієнтири внутрішньоінституційного дискурсу.

У досліджуваних текстах інституційна нормативність поєднана з виразною орієнтацією на адресата. Регулятивний зміст зберігає нормативну визначеність, тоді як способи його мовного представлення варіюють залежно від комунікативного завдання. Отже, нормативність внутрішньоінституційного дискурсу не заперечує варіативности мовних засобів, вибір яких корелює із характером адресації та прагматичною спрямованістю повідомлення.

Перспективу подальших досліджень убачаємо в зіставленні мовної організації внутрішньої комунікації різних інституцій сектору безпеки і оборони та простеженні її змін упродовж російсько-української війни. Окремої уваги потребує взаємодія нормативно-адміністративного й цифрового внутрішньоінституційного дискурсу, передусім зміни у способах адресації, вираженні директивности та поясненні інституційних норм у комунікації через спеціалізовані цифрові платформи [1].

ЛІТЕРАТУРА

Безугла Л.Р. (2009). Діалог, діалогічний текст та діалогічний дискурс. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, 867* (60), 7—14.

Жуйкова М.В. (2021). Еволюція національної ідентичності Агатангела Кримського та мовні маркери МИ і НАШ. *Східний світ, 2* (111), 23—38. https://doi.org/10.15407/orientw2021.02.023

Компанцева Л.Ф. (2020). Лінгвістична експертиза соціальних мереж в умовах гібридних викликів національній безпеці України. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика, 40*, 119—139. https://doi.org/10.17721/APULTP.2020.40.119-139

Кузнєцова Г.В. (2021). Політичний дискурс у східноєвропейському мовознавстві: аспект адресата. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки, 1* (94), 68—78. https://doi.org/10.35433/philology.1(94).2021.68-78

Скорофатова А.О. (2024). Деонтична модальність та категорія перформативності в аспекті лінгвістики правового тексту. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика, 49*, 46—60. https://doi.org/10.17721/APULTP.2024.49.46-60

Сюта Г.М. (2025). Українська мова у військовому середовищі — реалії сьогодення. *Українська мова, 4* (96), 69—73. https://surl.li/oylvkx (дата звернення: 29.06.2026).

Храбан Т. (2022). Дискурсивна стратегія дослідження сучасного українського неінституційного військового дискурсу. *Соціальні комунікації: теорія і практика, 2*, 157—169. https://doi.org/10.51423/2524-0471-2021-13-2-3

Izak M., Case P., Ybema S. (2024). Communication in organizations: An overview and provocations. *International Journal of Management Reviews, 26* (4), 628—648. https://doi.org/10.1111/ijmr.12374

Marra M., Dawson S. (2021). Workplace and institutional discourse. M. Haugh, D.Z. Kádár, M. Terkourafi (Eds.), *The Cambridge handbook of sociopragmatics* (pp. 475—495). Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/9781108954105.025

Статтю отримано 28.07.2026
Статтю схвалено 14.09.2026
Статтю опубліковано 02.11.2026

[1] **Декларація про використання ШІ.** Під час підготування статті ChatGPT (OpenAI) використано для пошуку та верифікації бібліографійних джерел.

REFERENCES

Bezuhla, L.R. (2009). Dialogue, dialogical text and dialogical discourse. *Bulletin of V.N. Karazin Kharkiv National University, 867* (60), 7—14 (in Ukrainian).

Izak, M., Case, P., & Ybema, S. (2024). Communication in organizations: An overview and provocations. *International Journal of Management Reviews, 26* (4), 628—648. https://doi.org/10.1111/ijmr.12374

Khraban, T. (2022). Discursive strategy for studying modern Ukrainian non-institutional military discourse. *Social Communications: Theory and Practice, 13* (2), 157—169. https://doi.org/10.51423/2524-0471-2021-13-2-3 (in Ukrainian).

Kompantseva, L.F. (2020). Linguistic expertise of social networks in the context of hybrid challenges to Ukraine's national security. *Current Issues of Ukrainian Linguistics: Theory and Practice, 40*, 119—139. https://doi.org/10.17721/APULTP.2020.40.119-139 (in Ukrainian).

Kuznietsova, H.V. (2021). Political discourse in Eastern European linguistics: the addressee aspect. *Zhytomyr Ivan Franko State University Journal. Philological Sciences, 1* (94), 68—78. https://doi.org/10.35433/philology.1(94).2021.68-78 (in Ukrainian).

Marra, M., & Dawson, S. (2021). Workplace and institutional discourse. M. Haugh, D.Z. Kádár, M. Terkourafi (Eds.), *The Cambridge handbook of sociopragmatics* (pp. 475—495). Cambridge University Press. https://doi.org/10.1017/9781108954105.025

Siuta, H.M. (2025). Ukrainian language in the military environment — today's realities. *Ukrainian language, 4* (96), 69—73. Retrieved June 29, 2026 from https://surl.li/oylvkx (in Ukrainian).

Skorofatova, A.O. (2024). Deontic modality and the category of performativity in the aspect of legal text linguistics. *Current Issues of Ukrainian Linguistics: Theory and Practice, 49*, 46—60. https://doi.org/10.17721/APULTP.2024.49.46-60 (in Ukrainian).

Zhuikova, M.V. (2021). Evolution of the national identity of Ahatanhel Krymsky and language markers WE and OUR. *The World of the Orient, 2* (111), 23—38. https://doi.org/10.15407/orientw2021.02.023 (in Ukrainian).

Received 28.07.2026
Approved 14.09.2026
Published 02.11.2026

Volodymyr Kuzmenko, Doctor of Philology, Professor,
Professor of the Department of East European Languages
National Academy of the Security Service of Ukraine
22 Mykhaylo Maksymovych St., Kyiv 03195, Ukraine
E-mail: kuzmenko-vi@ukr.net
https://orcid.org/0000-0002-2402-1493

LINGUISTIC MECHANISMS OF INTERNAL COMMUNICATION IN THE SECURITY AND DEFENCE SECTOR UNDER HYBRID THREATS

The article examines linguistic mechanisms of internal communication in Ukraine's security and defense sector under hybrid threats. Drawing on publicly available internal institutional communication, the study focuses on language practices and linguistic means of address, directivity, categorization, explanation, and consolidation. Four mechanisms are identified: regulatory-directive, nominative-categorizing, explanatory-argumentative, and identification-consolidating. The analysis demonstrates that their realization varies according to the communicative situation, the relationship between addresser and addressee, and the pragmatic purpose of the message. Particular attention is paid to lexical markers of professionally relevant risks and values, as well as to the interaction of nomination, evaluation, explanation, and argumentation. Recurring linguistic choices provide shared reference points for interpreting professional situations and may contribute to maintaining institutionally relevant narratives.

***Keywords**: internal communications, security and defense sector, lexical markers, narrative, language practice, institutional discourse, informative (hybrid) threats.*